

z „Zasoljene in neslane“. Take pesmi so n. pr. „Stongrajtar — falot“, „Hrepenenje živine po železnici“, „Lizun“, „Oda moji kravi“, in razne novoletne „dobrovoljke“.

Le par vzgledov!

„Testament umirajočega leta 1866.“

Staro sem leto. — Da smrt se mi bliža,
Opominjuje me starost in griža;
V kraji — že čutim — je moj regiment,
Torej naj čuje svet moj testament!

Hlače raztrgane svoje rujave
Lahu zapuščam kot venec vse slave;
Beštja se čvrsto je letos boril,
Tak da je vselej po hlačah dobil.

Bismark prečudni naš stari kompáre
Naj dobi plesnjave štiri cigare,
Echte Smrdele aus Neudeutschfabrik
In — aus Respekt — še tobaka en čik . . . itd.

„Novoletnica 1868.“

Kljun ti zamrzní, oj sova glavata!
Knjiga je sanjska res polna laži;
Pravi, da takrat bo sreča bogata,
Sova če novem ob letu kriči.
Lani osorej je strašno se drla,
Vsak lahkoverni je skor že verjel,
Zdaj nam bo sreča zaklade odprla,
Zlati bo vek se to leto začel.
Pa je speljala na led nas grdoba itd.

„Slovenski sin Ljubljani.“

Ti nisi več Ljubljana bela,
Ti črna si in sajasta;
Pač res, da nekdam si slovela,
A takrat si slovenska b'la . . . itd.

„Oda moji kravi.“

Hajdi! strune zagromite!
Novo pesem zdaj velja!

Mi heróa razglasite
Krog po svetu novega.
Čujte! Liska, moja krava,
Je rodu domačega,
Kar iz tujega pritava,
Malo, veste, da velja.
V šolo ni sicer hodila,
Brat' le travo zna samo;
Vendar pridno je vozila,
Ko zidali šolo so . . . itd.

Ob imenovanju Josipa Marna častnim kanonikom I. 1890. mu je poslal to-le častitko, ki so menda zadnji njegovi verzi:

Reverendissime!
Mi Amicissime!
Živio! eljen! pumf! hopsa! evviva!
— Še je pravica na svetu, — še živa!
Dolgo v ne-marn-osti res da je spala,
A se zbudila, in prvo je djala.
„Marn moj marni — kaj? Je-li res mar,
Da ima zmeraj še stari kolar?!“

Hitro denimo mu purpur za vrat,
Spređaj peté (P. T.) in pa križiček zlat!“
Factum est ita, et factum est bene. —
Javimo torej voščila iskrene:
Mož-korenjak, ki je stalen kot Nanos,
Vivat vivatque permultos ad annos!!!

Froelich je bil torej kot pisatelj res čuden mož. Škoda, da se je tako zanemaril, ker bi bil slovenskemu narodu lahko mnogo koristil, ko bi bil imel iz mladih dnij vsaj nekoliko več resnobe, nego jo je kazal v dejanju. Slovenskim dijakom naj bo ta mož svarilen vzgled, kam privéde nadarjenega dijaka mladeniška vihravost, zlasti ako je združena s kosom svojeglavnosti! Sicer pa Froelichu kot duhovniku vse priznanje in zaslužena čast!

„Preroki.“

Za vekom se hitro vek drevi,
In prêrok v sleharnem veku
Obeta zlate, bodoče dni
Na sôlznati zemlji človeku.

Za vekom se hitro vek drevi,
In prerok lega k preroku.
Sedanost poraja bodoče dni,
Na zemlji pa konca ni joku.

Anton Medved.